



Φασουλής και Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π. — Καλῶς τον !... τί ἀκούεται περὶ σιδηροδρόμου ;
 Φ. — Δὲν τᾶμαθις ; κτυπήθησαν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, γκρεμίστηκε ἀνάσκελα ἢ μιὰ Λοκομοτίβα, οἱ ἐπιβάται ἔπεσαν, γινήκαν ὄλοι στίβα. τὰ χάσαν οἱ μηχανικοὶ σ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι, ἕνας πληγώθηκε 'στ' αὐτὶ και ἄλλος εἰς τὸ χέρι. ἄλλος 'στὸ ἕνα πόδι του και ἄλλος εἰς τὴν πλάτη, και ἕνας ἄλλος ἔχασε τ' ἀριστερό του μάτι και ἔφαχνε μὲ τὸ δεξιὸ νὰ τῶβρη...
 Π. — "Εἰ τὸ 'βρήκε ;
 Φ. — Ποιὸς ξέρι εἶν και τᾶλλο του 'στὸ ψάξιμο δὲν βγήκε ! Μύταις ἀνοίξανε πολλαῖς, ἰσπάσανε κεφάλια, ἰσπάσαν κόκκαλα. πλευρά, παγίδια, ματογυάλια, μιὰς κυρίας ἔπεσε ἡ ὀδοντοστοιχία, και τίλος πάντων ἔγινε μεγάλη δυστυχία.
 Π. — Πάλι ψαλτῆρι μ' ἄρχισες και θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
 Φ. — Σοῦ εἶπα τὸ ψαλτῆρι μου πῶς δὲν θὰ τὸ τελειώσω. ἂν δὲν ἰδῶ τὸ ἔθνος μου λιγάκι νὰ προκόψῃ, ἂν δὲν ἰδῶ τὰ πράγματα νὰ λάβουν ἄλλη ἔψι, ἂν δὲν ἰδῶ πλατύτερους τοὺς σιδηροδρόμους, ἂν δὲν ἰδῶ και οἱ Ρωμηοὶ νὰ κυβερνοῦν τοὺς νόμους κι' ὄχι οἱ νόμοι τοὺς Ρωμηούς... ἂν δὲν ἰδῶ ἀκόμα νὰ ἔχη δέκα βουλευτὰς τοῦ Θεοδώρη τὸ κόμμα, ἂν δὲν ἰδῶ, ἂν δὲν ἰδῶ, ἂν δὲν ἰδῶ 'στὸ τέλος πῶς μία τρίχα ἔβγαλε κι' ὁ κύριος Σιμετέλος.
 Π. — "Εἰ κι' ὄλ' αὐτὰ ἅμα τὰ 'δῆς, τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς ;
 Φ. — Θὰ πάρω τὰ μπαούλα μου και τότε ποῦ μὲ πιάνεις ! Θὰ πᾶ νὰ 'βρῶ σὰν τοὺς Ρωμηούς κανένα μέρος ἄλλο, και τὸν ἀναβαλλόμενον κι' ἐκεῖ θὲ νὰ τοὺς ψάλλω.
 Π. — Μὰ τί ; ἐοῦ γεννήθηκες μονάχα γιὰ νὰ ψάλλῃς ;
 Φ. — Μωρὲ δὲν βλέπεις τί τραβᾷς κι' ἀκόμη ἀμφιβάλλεις ;
 Π. — Εἶμαι κουτὸς, βρέ Φασουλῆ, ὅπου σὲ ὑποφέρω.
 Φ. — Καὶ τί θὰ κάνῃς τάχατε ;
 Π. — Τὸ ξέρις και τὸ ξέρω.
 "Ας ἦναι ... τί ἀκούεται και γιὰ τὸν Δήμαρχό μας ;
 Φ. — Θὰ σοῦ τὸ 'πῶ, βρέ Περικλῆ, μὰ νᾶμιστε οἱ δύο μας.
 Π. — Καὶ ποιὸς ἀκούει τάχατε ;
 Φ. — Ἐχουν αὐτῆς κι' τοῖχοι.
 Π. — Βρέ εἶλα τώρα πῆς μου το κι' ἄς γίνῃ δ, τι τύχη.
 Φ. "Εἰ νά ! Τὸν παραπέμψανε 'στὸ Κακούργοδικεῖο, και ἔκαμε ἀναίρεσι, θαρρῶ 'στὸ 'Ἐφρεῖο.
 Π. — Μωρὲ τί λῆς ;
 Φ. — Μὰ τὸ σταυρό !
 Π. — Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ;
 Φ. — Ὁ Σηλυβριώτης Δήμαρχος νομίζω πῶς θὰ μείνῃ.
 Π. — Ἄλλοίμονο ! πῶς γίναμε σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα !
 Φ. — Καὶ μὴ θαρρῆς, βρέ Περικλῆ, πῶς τοῦτα εἶναι μόνα ;

- Θὰ 'δῆς ἀκόμη πράγματα νὰ χάσης τὸ Θεό σου και μὲ τὰ δύο τὰ χέρια σου νὰ κάνῃς τὸ σταυρό σου. Καὶ ἂν και σὺ τοὺς φίλους σου μιὰ 'μέρα θὲ ν' ἀλλάξῃς, ἐμένανε νὰ θυμηθῆς νὰ βαρυναστανάξῃς.
 Π. — Ἀλήθεια, λῆς, βρέ Φασουλῆ, πολὺ σὲ δικαιώνω, και τώρα βλέπω ἄδικα πῶς σὲ ξυλοφορτόνω.
 "Ἄλλ' ὅμως κι' ὄλα ἂν χαθοῦν, θὰ μείνῃ αἰωνία τοῦ Φασουλῆ και Περικλῆ ἡ ἀληθῆς φιλία.
 "Εἶλα λοιπόν, ἀγάπη μου, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω, και 'στὸ ἐξῆς ὀρκίζομαι πῶς δὲν θὰ σὲ κτυπήσω.
 Φ. — Κι' ἐμένα, φίλων φίλτατε, τὰ δάκρυα μὲ πέρνουν... Βλέπεις πῶς μετανοιώνουνα ἐκεῖνοι ὅπου δέρνουν !
 Π. — Ἀλήθεια τί ἀκούεται ὡς τόσο γιὰ τὰ Ζοῦρια !
 Φ. — Ἄστα νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦν κι' ἐκεῖνα τὰ γαιδούρια !
 Π. — Τί λῆς ; κανένα πόλεμο μὴν ἔχουμε και πάλι ;
 Φ. — Μόνο αὐτὸ μᾶς ἔλειψε σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι.
 Π. — Πὰ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς γιὰτί μὲ τόση φούρια διέταξε νὰ φύγουνε δύο λόχοι γιὰ τὰ Ζοῦρια ;
 Φ. — Ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα τους και νὰ περιπατήσουν, νὰ 'δοῦν τί γίνεται κι' ἐκεῖ και πάλι νὰ γυρίσουν.
 Π. — Βρέ ὁ Τρικουπῆς, Φασουλῆ, θαρρῶ δὲν χωρατεύει... ἐκεῖνος σώνει και καλὰ τὸν πόλεμο γυρεύει.
 Φ. — Μωρὲ αὐτὸς 'στὸ Φάληρο κάθε βραδυὰ τὸ στρώνει, και δὸς του πῆσὰν γύφτικο σκερπᾶνι κωμαρόνι.
 Π. — Πηγαίνει τὸν ἀέρα του 'λιγάκι γιὰ νὰ πάρῃ.
 Φ. — Ἐγὼ σοῦ λέω, Περικλῆ, τὴν Ρεῖν πῶς κορτετζάρει.
 Π. — Κατάλαβα τοὺς ὄρκους μου πῶς θὰ τοὺς πάρω 'πίσω και μ' ὄλη τὴν συγκίνησι τὰ ἴδια μου ἢ 'ἔρχισω.
 Φ. — Ἐγὼ σοῦ λέω, Περικλῆ, τὴν Ρεῖν πῶς κορτετζάρει, ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμᾶρι.
 Π. — Μοῦ ἀναψες τὰ αἵματα και θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
 Φ. — Βρέ πιστεψέ με, Περικλῆ...
 Π. — Βλέπω ἐοῦ ὡς τόσο πῶς δὲν σκοπεύεις μιὰ φορὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν χαβᾶ σου...
 Φ. — Parole d' honneur, βρέ Περικλῆ...
 Π. — Βρέ εἶλα 'στὰ σωστά σου. κι' ἀδίκως μὴ συκοφαντῆς και μὴ τὸν διαβάλλῃς.
 Ρ. — "Εἶλα και σὺ 'στὸ Φάληρο νὰ 'δῆς ἂν ἀμφιβάλλῃς. Νὰ 'δῆς ἐκεῖ μὲ τὰ λορνιὸν πῶς τὴν γλυκοκυττάζει και στρίβει τὸ μουστάκι του και κρυφαναστενάζει.
 Π. — Αὐτὸς, μωρὲ, 'στὸ Φάληρο δὲν πᾶει γιὰ κυρίας, περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς 'μιλεῖ κυκλοφορίας, κι' ἂν βλέπῃς και τὸν Κεχαγιᾶ καμμιὰ φορὰ 'στὸ πλάι, τὸν ἔχει γιὰ τὴ συντροφιά και γιὰ νὰ τὸν φυλάῃ.
 Φ. — Ἐγὼ σοῦ λέω γιὰ τὴν Ρεῖν μονάχα πῶς πηγαίνει.
 Π. — Γιὰ κῦτταξε τὸν ἄτιμο !... ἀκόμη ἐπιμένει.
 Φ. — Δὲν εἶδες, βρέ, ποῦ τῆς πετᾷ ἀκόμη και μπουκέτα ;
 Π. Μὴ μὲ συγχύζῃς, Φασουλῆ, 'στὸ λέω νῆτα σκέτα. Αὐτὰ, μωρὲ, ὁ Κεχαγιᾶς τὰ ρίχνει...
 Φ. — Κολοκύθια !
 Τὰ ρίχνει ὁ Πρωθυπουργός, σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια· κι' ἐπίτηδες τὸν Κεχαγιᾶ ἀφίνει νὰ τὰ ρίχνῃ, γιὰτί δὲν θέλει φανερά τὸ πάθος του νὰ δείχνῃ.
 Π. — Μὰ τίτοιος ἀνθρωπος 'μπορεῖ νὰ πιάσῃ ἐρωμένη, ὅπου πατέ του δὲν γελᾷ κι' οὔτε καιρὸς τοῦ μένει ;
 "Εἰ νὰ φοβάσκι, Περικλῆ, τὸ σιγανὸ ποτάμι,
 Π. — Θὰ σοῦ τῆς βρέξω 'στὰ γερά, ἀγαπητέ μου βλάμη.
 Φ. — Μάθι πῶς βλέπουνε καλὰ τὰ μάτια τὰ 'δικὰ μου.
 Π. — Ὅσοι λοιπόν ἐπτά σερικιαῖς και φύγ' ἀπὸ 'μπροστά μου.

